

Concretem

Montse Gort Solé

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Andana trenta tres, seient vint i cinc. M'assec al costat de la finestra i observo la insistència de la pluja en netejar l'aire i els carrers. El ritme de les gotes i la poca gent que entra a l'autocar em dóna serenor i em predisposa per a la lectura. Trio un dels dos llibres que porto a la bossa. El xàfec m'ha relaxat la ment i em ve de gust reprendre un assaig sobre la música contemporània que ja fa uns dies que passejo amunt i avall. L'obro pel punt mentre al meu costat un sarpat de bosses de viatge amb senyor al mig, es disposen a envair la meva bombolla d'intimitat. S'engeguen els motors.

- Perdoni!

Ho sento dir però no sé reconèixer d'on ve la veu, si del senyor que acaba de seure, o d'algun dels productes que des d'una de les mil bosses que porta, es comença a vessar sobre les meves cames.

- No ha estat res -dic educadament-.

Comença el trajecte. És de nit i fora és fosc, però hi ha llum suficient i puc llegir: "*La música concreta parteix del concepte que no només són música els sons musicals i que és possible de transformar el soroll en música.*"

No puc acabar el paràgraf que ja m'adono que hi ha interferències. Un soroll molt desagradable em crida l'atenció. Sol passar, que a mida que anem llegint, anem relacionant el contingut de les paraules amb la realitat que ens envolta, així que qualsevol, havent entès aquest primer punt, començaria a escoltar els trons o el brogit del motor amb una nova sensibilitat acústica, però curiosament jo començo a sentir soroll, soroll pelat, sense cap tipus de connotació musical. Impossible transformar-lo en música.

Quanta estona déu fer que dura això? Entre les bosses veig una ma que prem un got de plàstic i una altra que sosté una canyeta a ratlles rosa. Segueixo la lectura, doncs no vull deixar que els meus pensaments es dispersin tant aviat: *"La denominació de "**concreta**", prové del fet que el material sonor utilitzat tenia el seu origen en la realitat "concreta" de fenòmens sonors ja existents"*.

Els llavis no arribo a veure'ls. No cal. A hores d'ara les xarrupades histèriques del que suposo restes d'un granissat, són cada cop més a prop del nucli del meu cervell. Vinga, llença el got! no veus que ja no queda res?- penso per donar-me ànims-. És inútil. No pot sentir els crits del meu desig de silenci. Fins i tot el meu instint és educat i només permet que l'índex de la meva mà obturi la oïda dreta, just la que està al costat de l'emissor de xarrupades.

El meu intent de llegir esdevé ara un intent per concentrar-me en no fixar-me en els sons "concrets" que les miques d'aigüeta i saliva barrejats amb aire produeixen al ascendir per aquell conducte odiós. Per ajudar-me a aconseguir-ho, prossegueixo la lectura: *"Les fonts sonores són els sons provinents d'instruments tradicionals i exòtics, la veu humana i els **sorolls de la vida diària** i de la natura."*

Poc a poc, el deliri par acabar-se el suc, porta al meu company de viatge a accelerar el ritme dels seus moviments minimalistes que esdevenen ja gairebé histèrics. Matxuca el gel amb la canya, xarrupa, matxuca de nou, torna a xarrupar, insisteix amb lo primer, allarga la xarrupada, torna a matxucar...

Encara plou, però jo ja no ho sento. Tampoc sento el motor ni els trons. Sento matxucar, xarrupar, matxucar, xarrupar,

matxucar i xarrupar i pel mig les paraules d'alè de la meva esperança dient-me: - ja no li en pot quedar massa! fa tres quarts d'hora que dura! Aquesta déu de ser l'última xarrupada. Doncs aquesta. Doncs aquesta...

La meva educació no em permet queixar-me però necessito fer-ho. Així que trec el bolígraf i començo a explicar-li a la llibreta el que m'està passant. Vaig abocant la meva obsessió sonora sobre un full per mirar d'alleugerir-la, per no tornar-me boig. Mica en mica, la ràbia es va convertint en lucidesa, en desig de trobar la paraula adient per expressar la sensació concreta. Em deixo anar pel joc de la narració i em relaxo. Així puc seguir llegint: "*Aquests sons són **transformats**, manipulats i reproduïts més tard per mitjans electroacústics.*"

Se m'acudeix que amb les notes preses podria fer l'argument d'una història. Transformar la mala estona passada en estona entretinguda. Em sembla una bona idea per passar els darrers minuts d'aquell viatge doncs ja fa ben bé uns deu minuts que el meu company ha llençat el got i corro el risc de començar-me a avorrir. Penso en com el podria titular. Em diverteixo pensant i apunto possibilitats. Finalment em decideixo:

CONCRETEM

Poc després el començo a teclejar amb l'ordinador.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

